

fælde. Skal den Undergivne reise sig op, naar han er paa Kasernen, og en Overmand træder ind i Stuen og er civil? (Busk: Hvorfor skal han gjøre det?) Ja, der have vi det! Der ser man, som sagt, at man kommer ind paa de besynderligste Ting, og det Hele ramler sammen i en stor Pose, som Ingen kan finde rede i eller hitte ud af. Nei, lad os holde paa Bestemmelser, som ere rene og klare, og fremfor Alt ikke komme med Tendensforslag af denne eller lignende Art, fordi en Enkelt maaste engang har haadt Leilighed til at gjøre en mindre heldig Erfaring. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 85 angaar, saa har jeg ikke kunnet slutte mig dertil. Jeg har ikke kunnet slutte mig til det, ikke alene for de Ordts Skyld, som staa deri, men navnlig ikke paa Grund af den Fortolkning, man har villet lægge ind i Ordene, da den er imod, hvad jeg maa anse for ret og rigtigt. Min Overbevisning er, at en Afdeling, være sig en Bataillon eller et Kompagni er det, som Afdelingschefen eller Underafdelingschefen gjør den til. Hvor han fortaar at gjøre sin Indflydelse gjældende, og hans Opgave er jo at gjøre sin Indflydelse gjældende, er det hans Pligt at paavirke de Undergivne i det Godes Tjeneste, og der er ingen Grund til at betvivle, at dette ikke sker. Jeg anser Forslaget som en Tendensparagraf, men Stemnings- og Tendensparagrafer vil jeg ikke være med til at votere ind i en Straffelov, og derfor vil jeg stemme imod det. Vædringsforslaget under Nr. 89, som jeg har stillet i Forening med det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) gaar ud paa, at i § 138 skulle Ordene „eller sine Undermand af samme Afdeling“ udgaa. De Herrer ville se, at der i Paragrafen er Tale om at modtage Gaver og at søge at forhindre, at dette finder Sted. Nu har man ment, at Undermand ved samme Afdeling stode i nærmere Forhold til deres Overmand end Undermandene ved alle andre Afdelinger, fordi der ved samme Afdeling jævnlig finder Forslyttelse Sted. Det kan jeg ikke gaa ind paa; der er den samme Grund til at træffe Bestemmelser for Undermand af alle andre Afdelinger, og derfor ser jeg ingen Grund til, at disse Ord blive staaende. Jeg anser det som muligt, at jeg kan have forbigaaet et eller andet Vædringsforslag paa Grund af den store Mængde, som er sat under Forhandling, og jeg skal, hvis dette er Tilfældet, tillade mig senere at begjære Ordet. Foreløbig skal jeg standse her.

Bajer: Da jeg er — og det gjælder det Mindretal, som jeg tilhører — enig med den ærede Ordfører med Hensyn til de Vædringsforslag, han har begrundet i 4de, 5te, 6te og 7de Afsnit, kan jeg henholde mig til hans Begrundelse med Undtagelse af et enkelt Punkt, som netop rører ved den Hovedbetragtning, som Mindretallet under Nr. 6 har gjort gjældende; da han nemlig begrundede Vædringsforslaget under Nr. 58, fremhævede han udtrykkelig, at dette sigter ikke

til at udlette Forskjellen mellem Officerer og Underofficerer. Dette maa jeg modsig. Vædringsforslaget er oprindelig opstillet af dette Mindretal, og det øvrige Udvalg har senere tiltraadt det; vi fandt, at der ikke var Grund til at gjøre Forskjel mellem Officerer og andre Befalingsmænd med Hensyn til det Forhold, her er Tale om, nemlig med Hensyn til Rømning. Men iøvrigt er der for saa vidt ingen Uenighed imellem os. Dernæst skal jeg vende mig til det Medlem, der sidst havde Ordet, og omtale de to Vædringsforslag, som han syntes at kaste sig paa med den største Kjærlighed, nemlig de, som angaa § 120. Det er foreslaaet af Udvalget med Undtagelse af to Medlemmer, at Ingen skal kunne kommanderes til, eller rettere, at Enhver skal være fritagen for at vise den sædvanlige tjenstlige Ærbødighed over for Overmand, som ikke ere i Uniform. Jeg maa maaste allerførst gjøre opmærksom paa, at dette Vædringsforslag er stillet ikke alene for de Undergivnes Skyld; men nok saa meget for de Foresattes Skyld, thi det er Noget, som Mange, der selv have været Foresatte, maa have erfaret, at det er en meget stor Ubehagelighed, i Særdeleshed i meget talrige Garnisoner, naar man en Gang imellem klæder sig ind, klæder sig i den mere bekvemme civile Paaklædning, ikke desto mindre at skulle stadig lette paa Hatten. Jeg tror, at det er rigtigt ogsaa med denne Hovedbetragtning for Die, som Mindretallet under Nr. 6 stadig har gjort gjældende, her at skjelne mellem Menneket og den Foresatte; i det Dieblit, man er civil, har man ogsaa de samme Forrettigheder, som andre civile Menneker have, og betragtes som Menneket N. N. En anden Sag er det, naar man er i Uniform, ja er det den Foresatte Kaptain N. N. eller Lignende. Dernæst er der foreslaaet af Udvalget at sætte „Ærbødighed“ i Stedet for „Hæder“, som der staa i Lovforslaget. Det ærede Medlem for Randers Amtz 2den Valgkreds (N. P. Jensen) foretrækker Udtrykket „Respekt“, der bruges i dette Dieblit, og han forelæste i den Anledning et Uddrag af Subordinationsanordningen af 1792, hvor „Respekt“ forklares saaledes, at det indbefatter „Agtelse, Kjærlighed og Ærbødighed“. Det ærede Medlem indrømmede selv, at man ikke kan kommandere Nogen til at have Agtelse og Kjærlighed for en Anden. Det maa være de Foresattes egen Sag som ogsaa deres Pligt at erhverve sig deres Undergivnes Agtelse og Kjærlighed; men han gjorde saa en meget hurtig Bending, jeg kan gjerne kalde det en Pirouette, idet han gik over til at sige, at det var deres Pligt, man kunde vel ikke paabyde det, men det var deres Pligt at vinde det. Jeg tror, at man der lægger Noget ind i den militære Respekt, som ikke med Rette kan lægges deri; thi man kan meget godt være, jeg vil ikke sige det Modsatte af Agtelse, men dog Noget, der grænses dertil, for en Foresat, og dog vise ham